

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝ ΧΑΛΚΗ.

—ο—

Τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῆς Ἀποκριῆς παρεστάθη ἐν τῇ κατὰ τὴν Χάλκην Ἑλληνοεμπορικῇ σχολῇ, ἐνώπιον πολυαριθμῶν θεατῶν, ἡ Ἑκάστη τοῦ Εὐριπίδου ὑπὸ τῆς Α' καὶ Β' τάξεως τῶν μαθητῶν. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ σπουδαστηρίου ἱκανῶς πεφωτισμένη ἐχρησίμευσεν ὡς θέατρον, ἡ δὲ σκηνὴ ἐξωγραφημένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ σπουδαστηρίου παρίστα τὴν παραλίαν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου καὶ τὰς σκηνὰς τῶν αὐτῶν ἐπὶ τρυφερότερον μένων Ἑλλήνων ἐπιστροφόντων ἐκ τῆς Τροίας, ὡς καὶ τὰς τῶν αἰχμαλωτῶν Τρωάδων γυναικῶν, ἰδίως δὲ τὴν τῆς Ἑκάστης. Τρεῖς βαθμιδὲς ἔφερον ἐκ τῆς σκηνῆς εἰς τὴν ὀρχήτρην, ἐν τῷ μέτῳ τῆς ὁποίας ὑψοῦτο ἀρχαιοπρεπὴς κιτσοστερὴς βωμὸς ἀναδίδων ἀτμοὺς εὐώδους λιθανωτοῦ. Εἰς ἱκανὴν δὲ ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ὀρχήτρης παρετείνοντο αἱ ἑδραὶ τῶν θεατῶν συγκειμένων ἐξ ὅλου τοῦ προσωποῦ τοῦ Σχολείου, τῶν καθηγητῶν τῆς αὐτῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, καὶ οὐκ ὀλίγων Κυρίων ἐξωθεν προσκεκλημένων, ἐν αἷς διέπρεπον ὁ ἐξ. διοικητὴς τῶν Πριγκίπων Ἀαλήτης, οἱ Κ. Κ. ἀξιωματικοὶ τῆς αὐτῆς σταθμευούσης Γαλλικῆς προεργασίας α τῆς Πανδώρας η, ὁ λιμενάρχης τῆς Ἀμερικανῆς καὶ Σαρδικῆς κυβερνήσεως Κ. Γιάκομος, ε γενεῖς τινες Κυρίαι καὶ Κύριοι τῆς ἐν Χάλκῃ χειμαζούσης ἀνωτέρας τάξεως, καὶ δύο ἐκ τῶν μελῶν τῆς Σ. ἐφ' ἧς Πλήθος δ' ἄλλων θεατῶν ἀνθοομήτως ἐλευσομένων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐκωλύθησαν ὑπὸ τοῦ κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐπικρατοῦντος κακοῦ καιροῦ. Ἡ παράστασις ἀρξάμενη περὶ τὰς 8 μ. μ. διήρκεσε μέχρι τῶν 10 Εὐχαρίστως δ' ἀναγγέλλομεν εἰς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι οἱ τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα, ὡς καὶ οἱ τὸν χορὸν τῶν αἰχμαλωτῶν γυναικῶν παριστῶντες, ἐνδεδυμένοι ἕκαστος τῇ ἀνήκουσαν στολῇ ἐπὶ τὸ ἀρχαιοπρεπέστερον καὶ ἱκανῶς μεγαλοπρεπὲς, παρέστησαν ὅλοι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτορον εὐτυχῶς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ὑπεκρίνοντο ἕκαστος ἐξ ὅχως δὲ ἐνδοκίμησαν εἰς τὴν ὑπόκρισιν οἱ τὰ τῆς Ἑκάστης τοῦ εἰδώλου τοῦ Πολυδώρου, τοῦ Γαλβυδίου, τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Πολεμήστορος πρόσωπα ὑπακρινάμενοι. Ἀλλὰ καὶ ὁ χορὸς συγκείμενος ἐκ δώδεκα χορευτῶν οὐδὲν ἦτον ἐπιτυχῶς ἐξεπλήρωσε τὰ τοῦ χοροῦ, ῥυθμικῶς καὶ ἐναρμονίως κατὰ τετραφωνίαν μάλιστα ᾄδων ἐν στροφαῖς καὶ ἀντιστροφαῖς περὶ τὸν βωμὸν τὰ χορικά, καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ὀργάνων τῆς πενταμελοῦς μουσικῆς. Ἡ δὲ ἀπαγγελία ὅλων ἐν γένει τοσοῦτον καθαρὰ καὶ εὐκρινὴς ἦν, ὥστε πλὴν τῶν χορικῶν, ἄλλως τε δυσλήπτων καὶ ἐνεκα τῆς ῥυθμικῆς ἀπαγγελίας ἐτι μᾶλλον ἀκατανόητων κακαστάντων, καὶ τινῶν ἄλλων δυσκολῶν τεμαχίων, τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ δράματος οὐ μόνον Κύριοι τινες, ἀλλὰ καὶ πλείτται τῶν Κυρίων, καθὼς ἐξεφράσθησαν ὕστερον, ἐνόουν ὅσον ἐνεστὶ πιθανῶς. Οἱ

Κ. Κ. Γάλλοι ἀξιωματικοὶ δὲν εἶχον τὴν εὐτυχίαν ταύτην· καὶ ὅμως καὶ μόνῃ ἡ κατ' ὑπόκρισιν ἐπιτυχία τῶν μαθητῶν, μαθητῶν πάντῃ ἀπείρων θεατρικῶν παραστάσεων, μεγάλην ἐντύπωσιν ἐπροξένηεν εἰς αὐτοὺς, καὶ μὲ κολακευτικωτάτας φράσεις ἐξέφρασαν τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν εἰς οὐκ ὀλίγους, ἐπιπροσθέτοντες ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ ἀπλοὶ μαθηταὶ παριστῶντες δράματα ἐπὶ σκηνῆς δὲν ἦεν ὅσον ἐπιτύχει καλλίτερον αὐτῶν. Καὶ ἀληθῶς μὲν ἡ κρίσις τῶν αὐτῶν ἦτο μᾶλλον φιλοφρονητικὴ καὶ ἐνθαρρυντικὴ τῶν μαθητῶν, παρὰ δικαίαν καὶ ἀκριβῆς· εἶναι ὅμως ἐπίσης ἀληθές ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῶν μαθητῶν ὑπῆρξε πολὺ ἀνωτέρα τῆς προσδοκωμένης ἀναλόγως τῶν ἐλλείψεων καὶ τῶν μικρῶν καὶ ἀσθενῶν μέσων τῆς σχολῆς· μολονότι, ἐὰν, κατ' Ἀριστοτέλην, χαρακτὴρ τῆς τραγωδίας εἴη τὸ κινεῖν τὸν ἔλαιον καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν θεατῶν, ἦτο φυσικώτατον νέοι εὐφρεῖς καὶ ἐκ νεαρᾶς αὐτῶν ἡλικαίς ἐνσκήψαντες εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, καὶ διὰ βαθείας ὁπωτοῦν καὶ ἐνδελεχοῦς μελέτης ἱκανῶς ἔδη συνοικειωθέντες αὐτοῖς, καὶ κατὰ μέγα μέρος συμμερίζοντο τὰ ἐν αὐτοῖς αἰσθήματα, φυσικώτατον, λέγομεν, ἦτο νέοι τοιοῦτοι εὐχερέστεροι παντὸς ἄλλου νὰ ἀντιληφθῶσι τῆς θέσεως τῶν παριστωμένων προσωπῶν, καὶ διὰ τῆς ζωηρᾶς φαντασίας αὐτῶν μεταθέτοντες ἑαυτοὺς στιγμιαίως εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνων παλητικώτατα νὰ ἐκφράσωσι τὰς ψυχικὰς αὐτῶν διαθέσεις ὡς ἴδια ἐκυτῶν αἰσθήματα, συγκινοῦμενοι καὶ συγκινούντες κατὰ τὸ δυνατόν, ὅπερ καὶ ἐπέτυχον ἱκανῶς.

Συγχωρομεν λοιπὸν αὐτοὺς ὅτι καὶ διὰ τοῦ μικροῦ τούτου δείγματος τῆς εὐφρείας αὐτῶν ἐτίμησαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀποεἰζάντες ἔργῳ, ὅτι εἰς οἵανδ' ἤποτε περιστάσιν καὶ ὁποῦνδ' ἤποτε ὁ φιλόπονος καὶ φιλομαθὴς Ἕλλην, οὔτε ἐπαυσεῖν οὔτε θέλει παύσει ἐκτιμῶν δεόντως, καὶ εἴπερ τις ἄλλος ὠφελοῦμενος ἀπὸ τοῦς ἀνεξαντλήτους διανοητικοῦς ἡταχυροῦς τῶν προγόνων αὐτοῦ, τὸ μόνον ἀναφαίρετον ἡ ἀνεκτίμητον κτῆμα τοῦ πολυπαθοῦς Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Συγχρόνως δὲ προσφέρομεν τὸν δίκαιον φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν εἰς τὴν Σ. Ἐφορείαν ὅτι πρὸς ἐμφύχωσιν τῶν φιλομαθῶν νέων καθὼς εἰς πᾶσαν ἄλλην περιστάσιν, ἐπίσης καὶ εἰς ταύτην δὲν ἐφείσθη οὔτε χρημάτων, οὔτε ἐνθαρρυντικῶν μέσων, ἀλλ' ἐπρομήθευσεν αὐτοῖς προθύμως καὶ ἐνδύματα ἀρχαιοπρεπῆ καὶ θεατρικῆς μουσικῆς καὶ πάντα τὰ πρὸς παράστασιν τοιοῦτου τινὸς ἀρχαίου δράματος ἀναγκαῖα. Ἐπὶ τέλος ὀφείλομεν ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἀνήκουσαν ἔκπαινον καὶ εἰς τὸν σοφὸν διευθυντὴν, ὅστις, καὶ τοι ἐπιφορτισμένος μόνος ἀπασαν τὴν διεύθυνσιν τῶν τε μαθημάτων καὶ συμπαντος τοῦ προσωποῦ τῆς Σχολῆς, συγχρόνως δὲ διδάσκων καθ' ἑκάστην τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας δύο τάξεις Ἑλληνικῶν, καὶ ὅμως πρῶτος διανοηθεὶς ν' ἀπασχολήσῃ τοὺς μαθητὰς κατὰ τὰς ὥρας τῆς διαχύσεως εἰς μελέτην τραγικῶν ποιητῶν, οἱ μὲν ν' μετ' ἀπαρδειγματίστου καρτερίας προεγύμναζεν αὐτοὺς εἰς